Uglen

Vel et par hundrede år siden, da folk ikke var nær så kloge og durkdrevne som nu, hændte der en ganske mærkelig begivenhed i en lille by. Tilfældigvis var en af de store ugler fra skoven, som hedder hornugler, kommet ind i en lade, og da dagen brød frem, turde den ikke vove sig ud, af frygt for de andre fugle, som skriger så ganske forfærdeligt, når de ser den. Da karlen om morgenen kom ud i laden for at hente hø, blev han så forskrækket ved at se uglen, som sad i en krog, at han styrtede ind og fortalte sin herre, at der ude i laden sad det forfærdeligste uhyre, han nogensinde havde set. Det rullede med øjnene og så ud, som om det uden videre kunne fare løs på en og sluge en. "Åh, jeg kender dig nok," sagde manden, "du er modig nok til at løbe efter en drossel ude på marken, men når du får øje på en død hane, henter du først en stok, før du tør gå hen til den. Lad mig nu bare selv komme ned og se, hvad det er for et uhyre." Derpå gik han nok så frejdigt ned i laden og så sig om. Men da han opdagede det skrækkelige dyr, blev han ligeså bange som karlen. Med lange sæt sprang han ud og løb hen til sine naboer for at bede dem om hjælp mod dette ukendte, farlige dyr. Hele byen kunne jo komme i fare, hvis det kom ud fra laden. Der blev stor larm og ståhej. Borgerne kom trækkende med spyd, høtyve, leer og økser, som om de skulle i krig. Til sidst kom endogså rådsherrerne med borgmesteren i spidsen. Da de havde stillet sig i orden henne på torvet, drog de hen til laden og omringede den. En af de modigste trådte så frem og gik ind med fældet spyd, men et øjeblik efter udstødte han et højt skrig og kom ud, dødbleg, uden at kunne sige et ord. To andre vovede sig nu derind, men det gik dem ikke en smule bedre. Til sidst trådte en stor, stærk mand frem. Han var berømt for sin tapperhed i krigen. "Vi jager ikke uhyret bort alene ved at se på det," sagde han, "vi må tage alvorlig fat, men jeg ser jo nok, at I er blevet til kvinder allesammen, og ingen tør vove sin pels." Han fik nu fat i harnisk, sværd og spyd, og alle priste ham for hans mod, skønt de skælvede for hans liv. Ladeportene blev lukket op, og man så uglen sidde på en af de store tværbjælker. Han stillede så en stige derop og belavede sig på at kravle op ad den. Alle folk råbte til ham, at han skulle være ved godt mod, og bad St. Georg, der havde dræbt dragen, hjælpe ham. Uglen var imidlertid blevet ganske forstyrret af alle de mange menneskers råb, og vidste hverken ud eller ind, så da han var kommet omtrent helt op ad stigen, gav den sig til at rulle frygteligt med øjnene, strittede med fjerene, løftede vingerne og hvæsede med sin hæse stemme: "Uhu, uhu." - "Stød nu til," råbte folkene til den tapre helt. "Det ville I nok ikke sige, hvis I stod heroppe," sagde han. Han vovede sig endnu et trin højere, men så begyndte han at ryste over hele kroppen, og halv afmægtig gav han sig til at kravle ned igen.

Nu var der ingen, som turde gå derind. "Det uhyre har alene ved sin hvæsen og pusten taget modet fra den stærkeste mand og såret ham dødeligt," sagde de, "hvorfor skulle vi udsætte vores liv?"

De holdt nu råd om, hvad de skulle gøre, for at ikke hele byen skulle gå til grunde. De kunne først slet ikke hitte på noget, men langt om længe sagde borgmesteren: "Jeg synes, at byens kasse skal betale ejermanden laden og alt, hvad der står derinde, korn og hø og halm, og således holde ham skadesløs. Så stikker vi ild på det hele, så det skrækkelige dyr brænder. Der er dog ingen mening i, at nogen skal sætte sit liv til. Her er ingen tid at spilde, og det ville være ilde anbragt sparsommelighed at knibe på pengene her." De syntes allesammen, at han havde ret. Der blev altså stukket ild på laden i alle fire hjørner, og uglen fik en ynkelig død i flammerne. Og den, der ikke vil tro det, kan bare selv gå hen og spørge ad.

* * *